

Romanų „Paskutinė naktis Londone“
ir „Sugrįžimas namo“ autorė

KAREN WHITE

Po lietaus

TYTO ALBA

K A R E N W H I T E

Po lietaus

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Aistė Skirmantienė

VILNIUS 2023

Karen WHITE
AFTER THE RAIN
New American Library,
New York, 2012

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Harley House Books, LLC, 2003, 2012

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition was published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a Penguin Random House LLC division.

© Shelley Richmond / Trevillion Images, viršelio nuotrauka

© Aistė Skirmantienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023

© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-758-9

1 skyrius

Potvynius keičia atoslūgiai. Keičiasi ir mėnulis. Aižiam rudeniui pamažu nepaliaujamai užgožiant skaisčią vasarą, visada viskas kinta. Jei Suzana kada nors kuo nors tikėjo, tai tik tuo, kad viskas greitai pralekia. Ir ne be priežasties. Gyvenimo greitkelis buvo nuklotas pakelėse partrenktų nelaimėlių, nežinojusių, kada persirikiuoti.

Beveik snūduriuodama Suzana pirštų pagalvėlėmis persibraukė kaktą, tada nuslydo nosies linkiu žemyn iki smulkaus atsikišusio smakro. Taip, čia vis dar ji. Tūkstantis mylių, paskubomis perdažyti plaukai ir tarsi skalpeliu nurėžtas gyvenimas jos galutinai nesunaikino. Tik aptirpdė briaunas.

Cypiantys autobuso stabdžiai privertė Suzaną pakirsti iš snaudulio. Ji nusikratė minkštos lovos bei juodų itališkų kostiumų vaizdinių ir, plačiai atmerkusi akis, įsispoksojo į nepažįstamą kelią, vingiuojantį palei jos langą. Pilnėjantis mėnulis jai šypsojosi pjautuvo vypsniu, ir ji palietė stiklą, tarsi norėdama jį prisitraukti arčiau.

– Dievo šypsena, – sušnabždėjo sau, prisimindama, ką kažkada jai sakė mama.

Pirštai svajingai nuslydo prie karulio ant auksinės kaklo grandinėlės ir per marškinėlius palietusi mažą širdutę pajuto ramybę.

Nuo viaduko virš jų pro drumzliną stiklą spigino iškaba:

SVEIKI ATVYKĘ Į VOLTONĄ. KUR KIEKVIENAS YRA KAŽKAS. Autobusui palindus po viaduku ir iš dalies uždengus iškabą, ji ištiesė kaklą, norėdama įsitikinti, ar teisingai perskaitė užrašą. Autobusas sulėtino greitį ir sustojo, o durys garsiai žioptelėjusios atsivėrė. Autobuso gale sėdėjusi solidaus amžiaus moteris su aukštai tarytum aureole išpūsta šukuosena, avinti raudonus aukštakulnius, atsistojo ir ėmė tipenti į priekį.

Vairuotojas nusekė jai pavymui iš autobuso, ir Suzana išgirdo atidaromą bagažinę. Spygtelejusi moteris pasilabino su kažkuo jos laukusiu. Iki Suzanos atsklido sodrus vyro, tikrai ne jų ispano vairuotojo, balsas, sveikinantis keleivę. Ryškus dialektas neleido abejoti, kad jis yra kilęs iš Džordžijos apylinkių. Kad ir į kurį pasaulio kampelį nukeliautų, kalba jį išduotų. Patenkinta, kad nėra pagal tai atpažįstama, Suzana šyptelėjo sau.

Vairuotojas, regis, ilgokai sugaišo, kol ištraukė moters bagažą. Iš pokalbio nuotrupų Suzana suprato, kad dalies trūksta. Atrėmusi galvą į sėdynės atlošą ji toliau klausėsi. Vėl išgirdo kalbant vyriškį iš Džordžijos, o jo balse kažkas ją traukė, kažkas tiršto ir sodraus, lyg tamsus sirupas. Balsas ramino ir žavėjo, tarsi ši įgūdi būtų tobulinęs daugelį metų.

Sutrikusi dėl tokio šio vyro balso poveikio Suzana nususuko, bet vėl akimis pagavo iškabą. SVEIKI ATVYKĘ Į VOLTONĄ. KUR KIEKVIENAS YRA KAŽKAS. Ji atsilošė ir stebėjo, kaip į iškabą nukreipta šviesa blykšta, tada pašviesėja ir blykčioja jai tarsi mirksinti akis. Šiek tiek virpančia ranka truktelėjo grandinėle ant kaklo, ir karulys nuslydo per jos teniso marškinėlius. Nulenkusi smakrą, kad geriau matytų, pakreipė auksinę širdutę delne ir perskaitė smulkiai išgraviruotus žodžius: *Gyvenimas be lietaus – lyg saulėta diena be pavėsio*. Suėmė karulį nuo delno pirštais – jos nagai buvo nelakuoti ir trumpai kirpti – ir vėl jį apvertė. *R. Maiklo juvelyriniai dirbiniai. Voltonas.*

Suzana priglaudė kaktą prie lango, prisiversdama giliai kvėpuoti, ji prisiminė moterį, padovanojusią jai vėrinį. *Voltonas*. Pavadinimas privertė persikreipti žandikaulį, tarsi mostelėjus nematomai mamos rankai, bet ji papurtė galvą. Tikimybė, kad tai tas pats miestelis, tėra viena iš milijono. Tai būtų absoliuti sėkmė, bet ji visada vingiuodavo lygiagrečiai su jos gyvenimu ir niekada nesusikirsdavo.

Jai bežiūrint pro langą, kitoje greitkelio pusėje iš žolės į kelkraštį išnėrė nedidelio pavidalo gyvis. Horizonte pasirodžius artėjančio automobilio priekinių žibintų šviesoms, du taškeliai pamažu didėjo. Pavidalas judėjo link gatvės žibintų nutvieksto lanko, ir Suzana atpažino smailą oposumo galvą ir ploną, į botagą panašią uodegą.

Prispaudusi rankas prie lango, bejėgiškai mėgindama padėti, ji dar kartą metė žvilgsnį į artėjančią automobilį, paskui vėl į gyvūnėlį, kurio virpantis snukutis buvo nukreiptas į kelią. *Neik*, ištarė be garso Suzana, bet gyvūnas iš lėto nukrypavo į eismo juostą ir sustojo, žiūrėdamas, kaip link jo grėsmingai skrieja automobilis.

Visa scena buvo pernelyg panaši į jos motinos potraukį svai-galams, sykiu ir pačios Suzanos bejėgiškumą, todėl ji užsimerkė, nenorėdama matyti to, kas neišvengiama, ir pramerkė akis tik tada, kai iš pralekiančio automobilio radijo išgirdo priešmirtinę kantri dainos melodiją. Žvilgtelėjusi pro stiklą, išvydo kelio vidury gulintį mažutį gyvūnėlį, susisukusį į mažą standų kamuoliuką šviečiant mėnulio pjautuvui. Jis tebebuvo gyvas, bet vis vien nieko nedarė, kad išvengtų kito smūgio.

Staiga ji stryktelėjo ir pranešė:

– Aš išlipu čia.

Vairuotojas nustebęs pakėlė akis, Suzanai išlipus iš autobuso ir žvyruai sugurgždėjus po jos įspirtukėmis.

- Jūsų bilietas iki Atlantos.
- Suzana puse lūpų jam šyptelėjo.
- Aš apsigalvoju.

Pastebėjusi vieną nediduką savo lagaminą, stovintį ant grindinio su likusiu nesukrautu bagažu, ji pasilenkė ir pasiėmė. Prišpaudusi prie šono didžiulį drobinį krepšį ir užsimetusi per petį reguliuojamą kuprinės formos rankinę, ji pažvelgė į kitus du šalia vairuotojo stovinčius žmones. Atpažinusi poniją su išpūsta šukuosena ji linktelėjo. Už jos stovėjo vyras, kurio balsą neabejotinai girdėjo.

Jo galva kyšojo virš dviejų priešais jį stypsančių maždaug šešių pėdų keturių colių ūgio žmogystų. Vilkėjo baltus Oksfordo audinio marškinius su sagutėmis apykaklės kampučiuose, sukištus į susiglamžiusias rusvai žalsvos spalvos kelnes, kurios atrodė taip, tarsi su jomis būtų miegojęs. Iš marškinių kišenės kyšojo raudonas žymeklis ir pieštukas. Ji pakėlė akis, norėdama patyrinėti jo veidą, ir nustebo supratusi, kad vyriškis spokso į jos krūtinę.

Perėmusi lagaminą į kitą ranką ji paslapčiomis nudelbė žvilgsnį į savo marškinėlius ir pamatė, kad vėrinio nepaslėpė po jais, tad šis dabar tabalavo ant jos pūpsančių krūtų, atkreipdamas dėmesį į jų pilnumą. Pasipiktinusi nusigręžė nuo jo ir pasisuko į vairuotoją.

– Gal galėtumėte pasakyti, ar čia yra vieta, iš kurios galėčiau išsikviesti taksi?

Stojo trumpa tyla, tada aukštas vyriškis lėtai pratarė:

– Tu ne vietinė, tiesa?

Suraukusi kaktą Suzana pažvelgė į jį, stebėdamasi, iš kur jis žino. Akimirką svarstė, gal verčiau grįžti atgal į autobusą ir pasinerti į šaunią anonimišką aplinką. Bet tada prisiminė suakmenėjusį oposumą, belaukiantį progos būti užmuštam kelyje, ir kiek tvirčiau įsirišė kulnais į žvyrą.

– Tiesa, ne vietinė. Ar galėtumėte rekomenduoti, kokį taksi išsikviesti?

Vyresnė moteris žingtelėjo į priekį, ir jos kvėpalai pirmiausia pasiekė Suzaną.

– Mieloji, ar atvykote kažko aplankyti į Voltoną? Mudu su Džo galėtume jus pavėžėti...

Tačiau Suzana ją nutraukė.

– Ne, ačiū. Aš važiuosiu taksi. – Ji apsidairė ir kitoje dviejų juostų greitkelio pusėje išvydo degalinę. Tačiau ji neturėjo mobiliojo telefono – per brangu ir per lengva susekti. Degalinėje tikrai turėtų būti telefonas ir ji galėtų išsikviesti taksi, kad nuvežtų iki artimiausio viešbučio. Į kokią nors tuščią ir beasmenę erdvę, kur ji galėtų susidėlioti mintis ir nuspręsti, ką toliau daryti. Atsisveikindama linktelėjo, patikrino ir įsitikino, kad priešpriešiais niekas neatvažiuoja, ir perėjo per kelią, vengdama net žvilgtelėti į oposumą.

Priėjusi prie degalinės Suzana įsispitrijo į didžiulį neoninį ženklą ant greitkelio pakraštyje įsmeigto stulpo. Jame buvo parašyta: MASALAS. DEGALAI. KAPUČINAS. O po pirmąja eilute kitokiomis raidėmis, tarsi būtų vėliau pridėtas, mirgėjo užrašas SAUSKELNĖS. Ji vėl ėmė dvejoti ir svarstyti, kas per vieta tas Voltonas. Girdėjo už nugaros kitoje kelio pusėje užiantį ir vis dar stovintį autobusą. Dar nevēlu į jį grįžti ir važiuoti iki Atlantos. Dideliame mieste būtų lengviau pranykti. Bet vėlgi, jie niekada nesugalvotų jos ieškoti nedideliame, nežinia kur stūksančiame miestelyje. Giliai įkvėpusi ji ryžtingai perėjo automobilių stovėjimo aikštelę.

Skimbtelėję varpeliai virš durų jai įėjus buvo paskutiniai taikūs garsai, kuriuos ji girdėjo. Pro ją pradūmė maždaug ketverių metų šviesiaplaukė mergytė, vilkinti vien marškinėlius. Suzana prabėgomis pamatė nuogą mažylės pasturgalį, kai ši pranėrė tarp lentynų.

– Amanda! Tuoj pat liaukis, antraip išpilsiu tavo uogienę!

Suzana vos spėjo prisiploti prie durų, kad tik nebūtų par-trenkta, kai pro ją pramovė aukšta paauglė, įnirtingai besivejanti bekelnę mergytę. Ant klubo mergina buvo užsisodinusi smulkų maždaug dvejų ar trejų metukų berniuką, kuris, regis, akivaiz-džiai džiaugėsi vaikymusi ir sudribęs vyptelėjo seilėta šypsena, patenkintas šiuo jodinėjimu.

Suzana liko ten, kur stovėjusi, bijojo pajudėti, nes pasigirdo dar daugiau kita eile tarp lentynų atidundančių pėdučių. Pras-kuodė dar trys vaikai, dvi mergaitės ir berniukas, o jauniausia mergytė švystelėjo ant nugaros ryškiai raudonas kasytes.

Vos tik spėjo Suzana prisišlieti prie aukštos „Mėnulio pyragė-lių“ sausainių lentynos ir numesti savo krepšį, pro ją vėl pradun-dėjo pusnuogės mergytės ir jai pavymui skuodžiančios paauglės procesija. Paauglė, pastebėjusi Suzaną, akimirką stabtelėjo ir nie-ko neaiškindama įbruko jai mažąjį berniuką.

– Palaikyk jį. Galėsiu greičiau bėgti.

Nustėrusi iš nuostabos Suzana ištiesė rankas ir, vos vaikas at-sidūrė jos glėby, pajuto, koks jis sunkus. Lygiai taip pat nustebeš, kaip ir ji, sumirksėjo didelėmis mėlynomis akimis. Laikė ištiesusi rankas, nežinodama, kur dėti. Niekada anksčiau nelaikiusiai vai-ko jai staiga toptelėjo, ar tik tai ne tas pats, kas laikyti šuniuką. Gal reikėtų paimti kažkaip už pakarpos, bet kadangi niekada ne-laikė ir šuniuko, viskas liko gana neaišku.

Mažasis berniukas paleido dūdas ir ėmė maskatuoti kojytė-mis, tarytum mintų triratuko pedalus. Kaip tik tuomet prasivėrė laukujės durys, į parduotuvę įžengė iš to paties autobuso išlipusi moteris ir vyriškis, kurį ji vadino Džo. Juodu prisiplojo, kai pro šalį pralėkė penkių vaikų vilkstinė, o raudonkasė mergaitė dar ir pabėgėlės kelnaitėmis nešina.

Išsprogdinusi akis į lakstančius vaikus, Suzana paklausė:

– Ar šioje valstijoje negalioja įstatymas, reglamentuojantis pavadėlių nešiojimo tvarką?

Suskambus varpeliams vaikutis ant jos rankų nustojo verkęs ir pasuko galvą į vyrą su moterimi.

– Tėveli! – sušuko jis ir metėsi į ištiestas aukštaūgio vyriškio rankas.

Vienu lengvu judesiu Džo pasilenkė į priekį ir sugriebė išsiuoginusios mergytės, vėl mėginusios pranerti pro „Mėnulio pyragėlių“ lentyną, rankutę. Griežtu balsu sudrausmino:

– Jaunoji panele, tuoj pat užsimauk kelnaites. Ir daugiau nebekelk rūpesčių savo seseriai, girdi?

Mažoji mergytė sustojo ir pažvelgė į jį niūriomis mėlynomis akimis.

– Taip, pone, – sumurmėjo ji, o raudonplaukė mergaitė pačiupo ir nusitempė ją į tualetą.

Džo atsitiesė ir pažvelgė į Suzaną ne itin draugiškomis akimis. Tarstelėjęs „Atsiprašau, ponია“, praėjo pro ją tarpueiliu link prekystalio.

Vyresnio amžiaus moteris metė priekaištingą žvilgsnį ir šyptelėjusi nupėdino paskui vyriškį. Suzana pasiėmė savo krepšį ir nusekė jiems pavymui prie prekystalio.

– Aš... Atsiprašau. Nežinojau, kad čia jūsų vaikai.

Vyras dėbtelėjo į ją rūsčiu žvilgsniu, veiksmingai nutildydamas. Ji prikando liežuvį, sulaikydama sąmojingą atsakymą. Jai visam gyvenimui užteko nekalbių, mąslių vyrų, bet ji negalėjo iškelti scenos. Ginčytis su nepažįstamuoju degalinėje nebuvo pats tinkamiausias sprendimas norint likti nepastebėtai.

Todėl ji laikėsi nuošaly, laukdama, kol jie atsiskaitys prie kasos. Vyriškis ant prekystalio padėjo dėžutę alaus, šešis „Mėnulio pyragėlių“ pakelius, šešių RC kolos skardinių pakuotę ir paką sauskelnų, kad kasininkas galėtų suskaičiuoti mokėtiną sumą.

Kombinezonu vilkintis senyvas vyras už prekystalio smalsiu žvilgsniu varstė Suzaną, tarsi mėgindamas prisiminti, kas ji tokia. Ji susigūžė, stengdamasi likti nepastebėta.

Tačiau ji negalėjo susilaikyti nespoksojusi į priešais stypsanti vyriškį. Net su kūdikiu ant klubo jo stovėseną ir laikyseną rodė, kad šis vyras jaučiasi patogiai savo kūne. Jis judėjo lengvai ir užtikrintai – kaip žmogus, žinantis ir besidžiaugiantis tuo, ką kiekvieną rytą išvysta veidrodyje.

Tačiau jo drabužiai buvo netvarkingi, kaip ir nederantys mažųjų rūbų komplektai. Pirmą kartą žvilgtelėjusi, ką vilki berniukas – kaubojiškus batus, glaudes ir viršutinę pižamos dalį su meškiukais, ji šypsodamasi nusistebėjo.

Pakėlusį akis netikėtai išvydo vyrą, kuris taip pat įdėmiai žiūrėjo į ją šviesiai rudomis akimis. Jis kilstelėjo antakius, tarsi būtų laukęs, kada ji dar kartą mestelės komentarą apie vaikus ir pavaldelių nešiojimo tvarką nustatančius įstatymus.

Paėmęs iš senyvo vyro gražą, jis pasitraukė į šalį ir dėjosi pinigų į piniginę. Suzana žengė prie prekystalio.

– Man reikia taksi, kuris galėtų nuvežti iki artimiausio viešbučio. Ar galėtumėte mane nukreipti tinkamu adresu?

Žilaplaukis mirkstelėjo jai giedromis mėlynomis akimis, tarsi mėgintų suprasti užsienio kalbą, tačiau jo šypsena išliko šilta.

– Tu ne vietinė, tiesa?

Tai buvo antras kartas, kai per mažiau nei valandą ji išgirdo tą patį klausimą, todėl nudelbė akis į įspirtukes ir žiedą ant kojos piršto, tada į permatomą gazo audinio sijoną bei teniso marškinėlius, klausdama savęs, kuo ji kitoniška.

– Taip, ne vietinė. Bet man reikia nakvynės ir priemonės iki jos nusigauti, gal pasakytumėte keletą numerių, kuriais galėčiau paskambinti.

– Na, ponija... – jis nebaigė sakinio ir tylėjo taip ilgai, kad Su-

zana net ėmė galvoti, ar tik nebus pamiršęs klausimo. – Klausykite. Artimiausias viešbutis – Monrou mieste. Tai yra maždaug keturiasdešimt penkios minutės kelio automobiliu, bet čia nėra vietinio taksi, kuris jus ten nuvežtų. Nebent norite dardėti Henko Riplio sunkvežimiu, vežančiu persikų krovinį. Paprastai pro čia jis pravažiuoja apie penktą valandą ryto.

Suzana užuodė sodrius moteriškus kvėpalus, o tada išgirdo.

– Mieloji, ar turite pažįstamų žmonių Voltone? Gal kam nors galėtume paskambinti, kad atvažiuotų jūsų pasiimti?

Pro parduotuvę praūžiančio autobuso garsas privertė juos visus atsisukti ir pasižiūrėti. Nulydėdama akimis tai, kas tikriausiai buvo paskutinė jos galimybė iš čia ištrūkti, Suzana pajuto, kaip smilktelėjo į paširdžius, ir suprato, kad galbūt ji pernelyg anksti persirikiaavo į kitą eismo juostą, tiesiai priešais atlekiančio „Mack“ sunkvežimio žibintus.

Ji papurtė galvą.

– Ne. Aš tik pro šalį važiuoju. Maniau, rasiu, kur trumpam apsistoti... – ji nutilo, susigėdusi savo virpančio balso.

Virpa turbūt dėl to, kad yra pavargusi nuo bėgimo, išsekusi nuo ašarų ir velniškai įširdusi ant savęs, kurių galų išlipo iš autobuso. Tačiau moters balsas buvo toks šiltas ir rūpestingas, kad Suzana pajuto patį absurdiškiausią postūmį padėti galvą ant to blizgančiais žvyneliais nusagstyto peties.

Moteris atsigręžė į už ją jaunesnį vyriškį.

– Džo, visureigyje yra vietos dar vienam žmogui, galime ją nuvežti į miestelį. Manau, Semas galėtų leisti jai apsistoti senajame Ledžių name, kol parengs jį parduoti.

Liekna paauglė, tiesiog ryjanti akimis Suzaną, žengė priešais tėtį ir šūktelėjo:

– Puiki mintis!

O Džo tuo pat metu nukirto:

– Jokiū būdu.

Suzana pajuto, kad ją tyrinėja devynios poros akių, tačiau jos dėmesį patraukė tik šviesiai rusvos spalvos, dar turinčios žalsvą atspalvį. Jos nebuvo nei šiltos, nei viliojančios, o įdėmus žvilgsnis privertė ją atlošti pečius. Sutelkusi likusį išdidumą, kurį prarado ir su kuriuo atsisveikino po beveik trisdešimties metų persirikavusi į kitą eismo juostą, ji pasiūlė:

– Aš jums sumokėsiu. Grynaisiais.

Visiškai sutrikusi Suzana pajuto, kaip ėmė tirtėti jos apatinė lūpa. Ji pažvelgė į savo drobinį krepšį, tvarkingai ir kruopščiai supakuotą po daugybės metų praktikos. Tai jai priminė, kuo ji tapo, ir kad niekada neprireikė niekieno pagalbos. Giliai įkvėpusi sugriebė už diržo ir iškėlė galvą.

– Nesvarbu. Eisiu pėsčiomis.

Ji prasibrovė pro būrį žmonių, sulipusių tarsi karameliniai spragėsių rutuliukai, sudėti vitrinoje prie kasos. Vos skimbtelėjus varpeliui virš durų ji išpuolė į lauką ir nuėjo per automobilių stovėjimo aikštelę, pro benzino kolonėles, tada siauru, žole apžėlusiu taku prie kelio. Pastebėjusi Voltono ženklą ant viaduko, ji nužingsniavo pakraščiu priešinga kryptimi. Vos dingusi iš žmonių parduotuvėje akiračio, ji stabtelėjo persidėti nešulius, bet tenorėjo prapulti ir vėl likti viena.

Žvyrkeliu riedančių padangų garsas atskriejo iki jos, bet ji nekreipė į tai dėmesio ir pėdino toliau. Prilėkusių pikapo vairuotojas ir jo keleivis smalsiai spoksojo į ją pro langą. Ji nepakėlė akių, kol neišgirdo automobilio garso signalo. Apsižvalgiusi Suzana išvydo didelį žalią visureigį, o jame ant priekinės sėdynės sėdintį vyrą ir pagyvenusią moterį. Pamažu nusileido automobilio langas, ir Suzana atpažino rimtą Džo veidą. Tačiau nė nestabtelėdama kulniavo tolyn.

Vyro balse išgirdo susierzinimą.

- Jūs einate ne tuo keliu.
- Kodėl?
- Na, į Monrou veda kitas kelias.

Ji užsigavo kojos pirštą į didelį akmenį ir kluptelėjo, bet vis tiek žingsniavo toliau.

- Galbūt aš ne ten noriu eiti.
- Ar jūs pasiklydote?
- Suzana stabtelėjo, norėdama perimti krepšį į kitą ranką.
- Žinote, klajojantys nepasiklysta.

Pasukęs visureigį į kelkraštį jis sustojo už jos, tada išlipo, garsiai užtrenkė dureles ir nusekė paskui ją. Per apleistą kelio ruožą link jų atsklido mažo vaiko verkšlenimas. Jo balsas viską nusvėrė.

– Klausykite, aš nežinau, kas jūs tokia ir kodėl jūs čia, ir, tiesą sakant, man tai nerūpi. Bet negaliu jūsų palikti tiesiog čia ant kelio.

Suzana girdėjo, kaip jis dar kelis žingsnius plumpino jai pavy-mui. Tada, lyg būtų pernelyg daug savęs išekvojęs, pridūrė:

– Ir teta Liusinda visą vakarą neduos man ramybės, jei neprikalbinsių jūsų nuvežti į miestą ir neįsitikinsiu, kad turite stogą virš galvos.

Suzana nė kiek nelėtino tempo, tik šūktelėjo per petį:

– Tai jūsų bėdos. Važiuokite sau. Man nereikia jūsų pagalbos.

Norėdamas ją pasivyti, jis pabėgėjo ir čiupo jos lagaminą. Ji sustojo nenoromis ir įsirėmė rankomis į šonus. Jo žodžiai nus-kambėjo taip piktai, kaip ji jautėsi.

– Kūdikis verkia, visi alkani ir aš darausi bjaurus.

Rodydamas savo nusivylimą, jis persibraukė ranka tamsiai rudus plaukus.

– Dieve mano, moterie, ar pagaliau įsėsite į tą prakeiktą vi-sureigį ir leisite man kur nors jus nuvežti?

Ji pravėrė burną, norėdama atkirsti, bet susilaikė suvokusi, kad jis vėl spokso į jos krūtinę.

Jo balsas sušvelnėjo.

– Iš kur gavote šį vėrinį?

Supratusi, kad jos karulys vėl išlindo iš už marškinėlių, ji nedelsdama išigrūdo jį atgal.

– Kai kas man jį padovanojo. Prieš daugelį metų. Ar galiu dabar atsiimti lagaminą, kad galėčiau toliau keliauti?

Užuot iškart atsakęs, jis apsisuko ant kulno ir patraukė link visureigio.

– Ne. Galėsite jį atgauti, kai nuvešiu į Voltoną.

Ji nubėgo paskui jį.

– Ei, jūs negalite taip elgtis! Ar jums mama niekada nesakė nevažiuoti su nepažįstamuoju?

Džo atidarė bagažinės skyrių ir įmetė jos lagaminą.

– Jei nepastebėjote, tik jūs čia nepažįstamoji. Be to, vienintelis pavojus, su kuriuo galite netikėtai susidurti mano automobilyje, – tai beprotybė dėl gausybės kvailų juokelių.

Jis apėjo pro priekį visureigį ir atidaręs palaikė keleivio dureles, o mažylis pagaliau liovėsi verkęs.

Liusinda išlipo, kad Suzana galėtų išsprausti į vidurį ant priekinės sėdynės. Jausdamasi antrąkart per daugybę mėnesių pralaimėjusi, mergina užlipo ant pakojos ir išsiropštė vidun.

Kai jie išvažiavo į kelią, Suzana pamatė oposumą. Jis nebebuvo susirietęs, bet liko vidury kelio, tarsi nežinodamas, kuri eismo juosta saugiausia. Ji pasilenkė į priekį, stengdamasi akimis jį lydėti kuo ilgiau, kol visureigis nusuko. *Žinau, kaip jautiesi*, pagalvojo ji, paskui atsilošė sėdynėje iki kelionės pabaigos.

2 skyrius

Tik mažo vaikučio, gurkšnojančio iš puodelio, šliurpimo garsai trikdė tylą visureigyje. Suzana sėdėjo labai ramiai, stengdamasi neprisiliesti iš kairės prie vyriškio, kurio oficialumas aiškiai rodė nenorą būti šalia jos. Sukutenus nosį ji nusičiaudėjo, ir septynetas burnų iškart palinkėjo jai sveikatos. Džo nė nepasuko galvos į ją, todėl Suzana pabrėžtinai jam padėkojo.

Šalia sėdinti moteris pasisuko ir pažvelgė į Suzaną, o jos ausyse kabantys miniatiūriniai disko kamuoliukai sušvytavo ore.

– Aš esu Liusinda Medison, o čia mano brolio žentas Džo Vorneris ir jo vaikai.

Ji nutilo, akivaizdžiai tikėdamasi, kad mergina paseks jos pavyzdžiu. Tad nenoromis ir ji prisistatė:

– Aš – Suzana.

Liusinda suvasnojo dirbtinėmis blakstienomis, laukdama, kol Suzana pratęs.

– Hm, Suzana L... Peris, – ši pavardė išsprūdo jai iš lūpų nė nespėjus pačiai suprasti, iš kur ji dingtelėjo.

Momentinis vaizdas praskriejo jos galvoje taip greitai, kaip kraštovaizdis, pranykstantis kelio pakraštyje. Ji atklydo iš išplėšto senovinio žurnalo puslapio, apglamžyto ir nelygiu kraštu, tvarkingai perpus dalijančiu Eifelio bokšto nuotrauką. Kadaise ji kabėjo ant jos mamos šaldytuvo, kol visam laikui buvo įbrukta į

vidinę Suzanos drobinio krepšio kišenaitę, kai visa, kas pastovu, kaip kad mama ar šaldytuvas, pranyko iš jos gyvenimo.

Liusinda nusišypsojo, ir nors jos akys spinduliavo šilumą, nebuvo visai atviraširdė. Iš patirties gimusi išmintis Suzanai pakuždėjo, kad su šia moterimi derėtų būti atsargiai. Liusinda sudarė švelnios kaip plunksnų pagalvė įspūdį – puiki vietai galvai priglausti. Tačiau išties ši moteris turėjo tvirtą stuburą. Tarp žodžių įžvelgė tiesą, tarsi būtų puikiai įgudusi ravėti piktžolės savo šeimos sode.

– Koks gražus vardas, tiesa, Džo?

Jis net nepasuko galvos.

– Hmm.

Vyriausia mergaitė, kurią Suzana girdėjo vadinant Mede, atsirėmė alkūnėmis į priekinės sėdynės atlošą.

– Iš kur tu, panelyte Peris?

Suzana nudelbė akis į savo tvarkingus, kruopščiai apkirptus ir nudailintus nagus.

– Nėra jokios konkrečios vietos. Aš nuolat keliauju.

Mergaitė pasistūmė alkūnėmis, todėl galėjo ištiesti kaklą, kad geriau pamatytų Suzanos veidą šviesoje, kurią Liusinda ką tik išsižiebė, prieš pradėdama raustis rankinėje.

– Šaunu. Kokį darbą dirbi, kad gali visur keliauti?

Norėdama geriau išsižiūrėti į jaunąją merginą Suzana pasislinko ant sėdynės. Ji buvo graži, siauro veido ir plačiais, lenktais antakiais. Jos skaisti oda buvo be makiažo, o šviesiai rudi plaukai surišti į arklio uodegą. Tačiau akys šiaip įprastą veidą pavertė kažkuo įspūdingu. Jos buvo samanų spalvos, paryškintos juoda gija aplink rainelę. Jos kibirkščiavo, tarsi tvardantis nuo išdaigos, bet glūdėjo dar kažkas. Kažin koks liūdesys ir nepatiklumas, neturintis nieko bendra su merginos, stovinčios ant moteriškumo slenksčio, kasdienybe.

– Aš... aš fotografuoju. – Giliai įkvėpusi ir supratusi, kad išklajusi tiesą nieko nelaimės, ji tęsė: – Esu laisvai samdoma fotografė.

– Juokaujate! Gal kažką esu mačiusi?

Suzana papurtė galvą.

– Ne. Daugiausia dirbu su regioniniais laikraščiais ir periodiniais leidiniais. Šiek tiek su reklama. Bet ne šiose apylinkėse.

Medė per sėdynės atlošą persisvėrė į priekį.

– O kur visa įranga?

Stojo ilgoka pauzė, kol Suzana stengėsi suvokti, kiek gali prasiurti, tada nusprendė tik iš dalies pameluoti.

– Didžiąją jos dalį pardaviau. Vis dėlto pasilikau „Hasselblad“ fotoaparatai ir kelis objektyvus, bet tik tiek. Aš čia ne darbo reikalais.

– Turi „Hasselblad“? Oho. Tokius mačiau tik fotografijos žurnaluose. Ar jis skaitmeninis?

Suzana nusišypsojo, sužavėta mergaitės žinių.

– Ne, tai senoji rankinė vidutinio formato kamera, ji yra mano pasididžiavimas ir džiaugsmas.

Jaunosios merginos balsas nuskambėjo nepatikliai.

– Kodėl turėjai parduoti visą kitą įrangą?

Kažkas trinktelėjo į užpakalinį langą, ir atsigręžusi Suzana išvydo raudonplaukę mergytę, nuo greta esančios sėdynės čiumpančią tuščią vaikišką puodelį.

Nuskambėjo aštri Liusinda pastaba.

– Medė, kol manęs nebuvo, regis, pamiršai apie geras manieras. Prašau atsiprašyti panelytės Peris už tokį smalsumą.

– Atsiprašau, ponija, – sumurmėjo Medė, atsilošdama į savo sėdynę.

Džo pasuko galvą atgal, neatitraukdamas žvilgsnio nuo kelio.

– Kad ir kas nutiktų, neturėtum persisverti per priekinę sėdynę. Prisisiek saugos diržą.

Mažylė suklykė, bet tuoj pat riksmą pakeitė garsus sriaubimas. Medė prabilo tyliai, bet akivaizdžiai susierzinusi.

– Aš jau nesu mažas vaikas ir man jo nereikia.

Šįkart Džo pažvelgė tiesiai pro užpakalinio vaizdo veidrodėlį į savo vyriausios dukters akis.

– Vos tik nustosi elgtis kaip mažas, vietoje nenustygstantis vaikas, laikysiu tave suaugusia. Dabar nesiginčydama daryk taip, kaip sakau. Ar girdi?

Dabar jos balsas nuskambėjo kaip visiškai netekusio pasitikėjimo žmogaus.

– Taip, pone.

Suzana išgirdo iki galo įstumtos metalinės sagties spragtelėjimą. Ir kaip apčiuopiamą šydą pajuto įtampą automobilyje, pasimuisė sėdynėje, trokšdama vėl likti viena toli nuo visų šių šeimyninio gyvenimo painiavų, kurios nebuvo su ja susijusios.

Liusinda išjungė mašinos salono šviesą ir, linktelėjusi į priekį, kad matytų Džo, nutraukė tylą.

– Mano pusbrolis Erlas perdavė tau braškių vyno. Manau, jis toks stiprus, kad galėtų sterilizuoti klozetą, bet Erlas, regis, juo didžiuojasi. – Džo nieko neatsakė, taigi Liusinda tęsė: – Kaip čia viskas klostėsi?

Liusinda, nusigręžusi į užpakalinę sėdynę apsidairyti, pirmą kartą tiriamai apžvelgė vaikus. Suzana nusekė jos įdėmų žvilgsnį į mažąjį berniuką automobilio kėdutėje su paslaptinai dingusiu vienu kaubojišku batuku ir pižamos marškinėliais, kuriais nuo nešvariame kumštelyje sugriebto ledinuko tekėjo raudonos seilės. Liusinda atsigręžė ir pažvelgė į Džo.

– Matau, kad drabužius traukiate iš apatinio stalčiaus. Ar sugedo skalbimo mašina?

Džo spoksojo pro priekinį stiklą, susikūprinęs gynybine poza.

– Hm, ne visai. Na, baigėsi skalbimo priemonės, o aš vis pa-

mirštu užsukti į parduotuvę jų nupirkti. – Išsitiesęs jis pažvelgė į Liusindą, sąmoningai neva nepastebėdamas viduryje sėdinčios Suzanos. – Buvau šiek tiek užsiėmęs. Sunku dirbti visą darbo dieną ir rūpintis šešiais vaikais.

– Papasakok man apie tai, – sumurmėjo Liusinda, tada ji plačiau atsimerkė, tarsi staiga būtų supratusi: – Bet aš buvau išvykusi dvi savaites! Prašau pasakyti, kad bent kartą skalbei, kol manęs nebuvo.

Kažkur iš visureigio galo cyptelėjo silpnas balselis:

– Tėvelis sakė, kad jei apatinius išversime, jie atrodys tokie pat švarūs.

Automobilyje įsivyravo mirtina tylą, Suzana stengėsi nuslėpti šypsena. Džo ištiesė ranką ir, įjungęs radiją, tiek pagarsino, kad atgrasytų nuo pokalbio.

Suzana pasilenkė sėdynėje, stengdamasi geriau apžvelgti Voltoną, ir suglumusi klausinėjo savęs, kur link juda. Kelionių automobiliu nežinomomis kryptimis būta tiek daug, kad jai nė nešovė į galvą domėtis ar nerimauti, kur jie ją veža. Tai visai neturi reikšmės. Ji niekada neužsibūdavo taip ilgai, kad tai būtų svarbu.

Jiems įvažiavus į gyvenamąjį miesto kvartalą ir priartėjus prie „Stop“ ženklo, ant telefono stulpo pastebėjo pritvirtintą plakatą. VORNERIS YRA VOLTONAS – skelbė plačios juodos raidės. Po šūkiu buvo nuotrauka šalia jos sėdinčio vyro, apsupto šešių besišypsančių ir dailiai apsirengusių vaikų – nė vieno, regis, panašaus į šiuos dabar automobilio gale kiurksančius apskretėlius. Po nuotrauka didesnėmis raidėmis buvo kvietimas: PERRINK MERĄ DŽO VORNERĮ.

Kai jie sustojo, pagaliau į paviršių išplaukė giliai galvoje tūnojusi ir ramybės nedavusi mintis. Nuotraukoje nebuvo nei žmonos, nei mamos. Kurgi ji? Suzana metė žvilgsnį į šalia sėdintį vyrą. Gatvės žibintų šviesos ir šešėliai praslinko jo veidu tarsi judantis

vaizdelis. Ji tyrinėjo jį akimis žmogaus, kuris visą gyvenimą pasaulį regėjo ramiose nuotraukose – jos objektai buvo nebylūs, išskyrus istorijas, kurios atsispindėjo jų veiduose. Toks santykis jai labiau patiko, nes leido ne tik įsibrauti, bet ir pasprukti iš žmonių gyvenimų, nesukeliant sumaišties ore, kuriuo jie kvėpuodavo, ar gyvenimuose, kuriuos jie gyvendavo. Taip ji jautėsi saugi.

Tačiau šis gražus vyriškis susirūpinusiomis akimis turėjo istoriją. Tik ji nebuvo įsitikinusi, ar nori ją išgirsti.

Visureigiui staigiai pasukus už kampo, Suzana pasviro į Džo pusę. Išgirdo, kaip jis įkvepia, ir pažvelgė jam į veidą. Jo akis slėpė tamsa, bet Suzana pajuto, kaip įsitempia jo raumenys, beveik girdėjo dantų griežimą. Karštis, regis, užliejo krūtinę, ir ji atšlijo nuo jo, greitai nurijo burnoje susikaupusias seiles.

Jie pravažiavo pro baltą bažnyčią su varpine ir automobilių stovėjimo aikštelės pakraštyje apšviestą iškabą su užrašu: GYVENIMAS YRA TRAPUS. KELIAUKITE SU MALDA. Ji pavartė akis, perskaičiusi šią visišką banalybę, ir susmuko atgal į sėdynę.

Kad ir kokia vieta Voltonas būtų, čia ji užtruks neilgai. Žinoma, ji galėtų apsistoti ir ilgam.

* * *

Džo pažvelgė į moterį, taip nepatogiai sėdinčią šalia jo. Tikėdamasis, jog užuomina, kad ji tik pravažiuodama čia stabtelėjo, yra rimta. Ką tokio ji turi, kas jį dirgina? Taip, ji akivaizdžiai kažką nuo jo slepia, bet jam pasirodė svarbiau, kaip ji verčia jį pasijusti, o ne kas ji tokia. Verčia sutrikti. O taip jaustis šešiais vaikais, darbu ir mero pareigomis užsiėmęs vyras nebuvo įpratęs. Grįžęs į degalinę jis mobiliuotu telefonu paskambino Semui, norėdamas gauti sutikimą šią moterį įkurdinti Ledžių name. Raktai turėtų būti pašto dėžutėje, o svečių kambarys viršuje jau paruoštas, šviri patalynė

padėta ant lovos. Tai buvo panašiausia į viešbutį Voltone, ką Džo galėjo sugalvoti. Semas apsiėmė restauruoti namą ir kartais ten pasilikdavo, kai jo žmona Kesė darbo reikalais išvykdavo į Atlantą. Džo mintyse padėkojo Semui už tai, kad nieko jo neklausinėjo, nes žinojo, kad klausimų sulauks ryte, kai su geriausiu savo draugu susitiks įprastinių savaitinių pusryčių „Dixie Diner“ užkandinėje.

Suzana žiūrėjo tolyn pro priekinį stiklą ir nė karto nepasidomėjo, kur jie važiuoja. Tai atrodė keistoka žvelgiant į moterį, atsidūrusią nepažįstamų žmonių pilname mieste. Tik toli gražu ne taip keista, kaip tvirtai laikomas suspaustas nedidelis krepšys ant kelių, tarsi jame būtų viskas, ką turi šiame gyvenime. Tikrai, ji buvo mįslė. Bet ne vien tik jis neturėjo jokio noro stengtis ją įminti.

Priekiniai Džo visureigio žibintai apšvietė baltomis dailylentėmis apkalto namo fasadą, priversdami šešėlius nuo statinių tvoros šokinėti per plačią verandą. Suzana sėdėjo ir spoksojo į namą tarytum apsvaigusi. Jis pastatė automobilį ant įvažiuojamojo kelio ir išlipo, o tada laukė, kol ji seks jam iš paskos.

Suzana ilgokai spoksojo į namą, tad Liusinda švelniai truktelėjo jai už rankos.

– Nagi, mieloji. Eime vidun.

Liusinda šūktelėjo Medei prižiūrėti vaikus, tada užtrenkė keleivio dureles, o Džo stovėjo atidaręs sąvąsias. Jis stebėjo, kaip Suzana užsikelia kuprinę ant peties ir prisiglaudžia prie savęs krepšį. Nekreipdama dėmesio į ištiestą jo ranką, ji nuslydo į Liusindos pusę ir atsidadiusi dureles iššoko. Ji tebežiūrėjo į mažą baltą namuką.

– Ar čia apsistosis? – paklausė dalykiškai, visiškai neslėpdama, kad klausimas nuskambėjo kaip viltis.

Džo užtrenkė dureles ir paliko įjungtus priekinius žibintus, kad galėtų rasti raktą ir įkišti jį į spyną.

– Taip – laikinai. Jis yra renovuojamas.

– Vadinasi, esate tikras, kad nieko blogo, jog čia apsistosiu?

Pažvelgęs į jos veidą, jis vos susilaikė nenusišypsojęs. Ši moteris priminė Medę, kai jis Kalėdoms nupirko jai tą įmantrų fotoaparata, apie kurį svajotojo. Medė niekaip negalėjo patikėti, kad jis skirtas jai.

– Taip, esu tikras. Su savininku esame geri draugai, ir jis sutiko. Miestelyje neturime viešbučių, ir aš jam pažadėjau, kad tik trumpam.

Pažvelgęs į jį jos pečiai šiek tiek nusviro.

– Aš galiu sumokėti. Nemanokit, kad neatsiskaitysiu.

Džo atidžiai nužvelgė ją.

– Man nė nekilo tokia mintis. Bet dėl nuomos jums reikėtų pasikalbėti su Semu. Jis užsuks ryte.

Liusinda užlipo į verandą, ir juodu nusekė paskui. Šviežių dažų ir šlifotos medienos kvapas tvyrojo aplink juos vasariškame ore, o už buksmedžių pasislėpusi varlė kvarkuolė nusprendė užtraukti serenadą. Pasigirdus sodriai garsų tiradai, nutraukusiai tylą, Suzana krūptelėjo.

– Tai tik varlė kvarkuolė, – nuramino Džo. – Greičiausiai ten, iš kur atvykote, jų nėra, todėl niekada tokių dainų negirdėjote.

Suzana pasisuko ir jos švelnios pilkos akys susitiko su laukiančiomis atsakymo jo akimis. Ji kukliai pratarė:

– Ne, negirdėjau.

Kol Džo pašto dėžutėje grabinėdamas ieškojo rakto, o radęs įkišo į spyną, Suzana priėjo prie Liusindos.

Įjungęs šviesą verandoje ir prieškambaryje, Džo apsidairė. Beveik visą negyvenamą apatinį aukštą dengė pjuvenos, voliojosi įrankiai, tačiau, metęs žvilgsnį į virtuvę, suprato, kad ten yra vandentiekis, elektra ir švari vietelė, kur galima pavalgyti ir išsiplauti indus. Liusinda spragtelėjusi įjungė koridoriaus apšvietimą palubėje, tada užlipo laiptais apžiūrėti antro aukšto.

Džo sekė akimis, kaip Suzana, tvirtai įsikibusi savo daiktų ir lėtai sukdamasi ratu prieškambarėje, dairosi po nedidelius kambarius aukštomis lubomis. Jis nužiūrino jos ilgus, lygius plaukus, užmatė tamsesnę kaštoninę spalvą ties šaknimis, kurias raudoni dažai ne visai buvo paslėpę. Ji išmeigė nepatiklų žvilgsnį į jį.

– Kodėl jūs tai darote? Galėjote mane palikti pakelėje.

Jis gūžtelėjo pečiais, negalėdamas patikėti, kad žmogus gali to klausti.

– Tiesiog mane taip užaugino. Negalėjau jūsų vienos paleisti ant kelio, kaip kad negaliu nepamaitinti valkataujančios katės, atkėblinusios į mano kiemą.

Jos lūpos persikreipė.

– Tai bent, kaip malonu.

Juodu akimirką tylėjo, vertindami vienas kitą. Tada ji prabilo:

– Jūs neprivalote. Aš galėjau pati susitvarkyti.

Jis nužvelgė jos aukštą, liekną figūrą ir pagal tai, kaip ji atlošė pečius, suprato, kad veikiausiai ji teisi. Vis dėlto tas jos pažeidžiamumas, kurį iškart pastebėjo parduotuvėje, patikino, kad negalėjo palikti jos vienos kamuotis pakelėje. Vargu ar būtų tai jai pasakęs. Jis aiškiai matė, kad šią vienintelę silpnębę ji rūpestingai slepia, ir tai vertė jos vengti. Joje buvo kažkas malonaus ir švelnaus; jis tą suprato; galėjo jausti. Tačiau jis nenorėjo pernelyg priartėti, kad tuo įsitikintų.

Džo išmeigė į ją abejingą žvilgsnį.

– Aha, aš taip ir supratau.

Tarsi nepratusi prie žodžių, ji kluptelėjo už jų.

– Ačiū.

Juodu nutraukė žemyn mediniais laiptais aukštakulniais atkaukšėjusi Liusinda.

– Ten yra gražus nedidukas miegamasis ir vonia, kuri turėtų

tikti. Tik leiskite man prieš išvykstant patikrinti šaldytuvą, ar ne-reikėtų šįvakar nukulniuoti iki bakalėjos parduotuvės.

Suzana pasisuko ir nusekė akimis pagyvenusią moterį, kuri pradingo virtuvėje, o jos antakiai pakilo apverstos V raidės forma.

Negalėdamas susilaikyti, Džo ramiai išsklojo:

– Ji ateis su didžiuliu mėsininko peiliu, ir jūs būsite mūsų va-karienė.

Ji pažvelgė į jį gražiomis pilkomis akimis, nė nemirkteldama ir nieko neatsakydama. Jam pasidarė gėda, kad žinodamas, į ko-kią padėtį pakliuvo, taip nevykusiai papokštavo. Žingtelėjo link jos ištiesęs rankas atvirais delnais.

– Klausykite, atsiprašau. Tai nejuokinga.

Ji nusibraukė plaukus nuo pečių ir atmetė juos atgal, tada ra-miai atsakė:

– Tiesą sakant, juokinga. Esu pasiryžusi bėgti, vos tik išgirsiu pirmąsias kūrinio „Dueling Banjos“ bandžos natas.

Džo nusijuokė nustebindamas pats save. Jis negalėjo prisi-minti, kada pastarąjį kartą taip garsiai kvatojosi. Ji pasisuko eiti į virtuvę, ir tuomet, kai nususuko, jis pastebėjo pakaušyje į plaukus įstrigusį ledinuką ant pagaliuko, tačiau užgniaužė gerklėje juoką. Įtarimą kėlė, kad tai tas pats, kurį Haris čiulpė visureigyje.

– Lukterkit, – šūktelėjo pavymui, bet laiku sustojo ir jos ne-palietė. Jis parodė į aptiktą objektą. – Jūsų plaukuose prilipęs le-dinukas.

Ji perbraukė ranka plaukus ir atsiduso.

– Ak. – Susiraukė. – Ačiū, kad pasakėte.

Džo žengė atgal ir susikišo rankas į kišenes.

– Manau, jei būčiau juos laikęs ant pavadėlių, taip nebūtų nu-tikę.

Jos pilkos akys išsiplėtė.

– Klausykite, jau sakiau, kad atsiprašau...

Jai nespėjus pabaigti, Liusinda atėjo iš virtuvės.

– Ten yra tiek alaus, kad užtektų futbolo komandai, bet raudau ir duonos, sūrio bei žemės riešutų sviesto. Užsukiu rytoj ir nuvešiu jus į „Piggly Wiggly“ įsigyti keleto daiktų. Tada galėsime pasišnekučiuoti ir artimiau susipažinti.

Džo pamatė, kaip beveik nepastebimai įsitempė Suzanos pečiai, tarsi ji būtų brėžusi gynybos linijas ir ruoštūsi kovai. Žvilgtelėjęs į Liusindą suprato, kad ir ši tai pastebėjo.

Tačiau Suzana tik padėkojo. Ji stovėjo įsitvėrusi savo krepšio, kol Džo palydėjo Liusindą pro duris, ir, šūktelėjęs labos nakties, užvėrė jas paskui save.

* * *

Džo iškart užmigo, bet vos po valandos prabudo, nesuprasdamas, kas privertė jo akis plačiai atsimerkti. Akimirką įsiklausė į nuščiuvusį namą ir išgirdo, kaip jis nusiramina, tarsi giliai atsidūsta pasibaigus šiai dienai. Jis galvojo apie savo šešis vaikus, miegančius gretimuose kambariuose, o jų švelnus alsavimas buvo jo paguoda niūrią ir vienišą dar vieną naktį. Jis užsimerkė.

Trumpam Džo beveik patikėjo, kad Harieta vėl yra šalia, prigludusi prie jo, sapne pajuto jos šilumą, alsavimą, kutenantį jo skruostą. Jis netgi ištiesė ranką, norėdamas ją paliesti, bet pirštai perbraukė tik per šaltą jos pagalvės medvilnę, o nagas užkliuvo už atskurusio apvado nėrinio. Iš įpročio įsikniaubė į ją nosimi, tikėdamasis dar kartą užuosti jos kvapą. Tačiau pagalvė ir užvalkalas po Harietos mirties daug kartų buvo skalbti, todėl lovoje nelikę nė menkiausios jos dalelės.

Sielvartas vėl suspaudė širdį, jautėsi taip, lyg staiga būtų pazardintas po vandeniu ir laikomas žemyn galva, todėl tegalėjo užgniaužti kvapą ir kovoti, kad iškiltų į paviršių. Jį nustebino stai-

gi ir intensyvi širdgėla, tokia neįveikiama ir viską užgožianti, kaip tą dieną, kai jis palaidojo savo žmoną ir savo vaikų mamą. Pastaraisiais mėnesiais šie priepuoliai suretėjo, tačiau jis abejojo, ar jie kada nors visiškai išnyks. Jis netgi nežinojo, ar to nori.

Atsidusęs išsiropštė iš didžiulės lovos, dabar kur kas didesnės, nes joje miegojo vienas, ir nupėdino prie lango, link krėslo su pufu. Tai buvo senas jo draugas ir po Harietos mirties jie daug naktų praleido drauge. Pačiomis pirmomis dienomis jis negalėdavo ištvirti lovoje be jos ir tik praėjusiais metais vėl įstengė atsigulti joje.

Iki šio vakaro. kažkas jam kėlė nerimą, bet negalėjo tiksliai suprasti, kas. Į jo mintis nuolat prasiskverbėdavo Suzana Peris – tas vaizdas, kai ji susigūžusi sunėrė rankas priešais save, tarsi stovėtų prieš visą pasaulį. Ir vos žvilgtelėjęs į akis suprato, kad pasaulis laimi, nepaisant rodomo pasitikėjimo, kurį ji laikė ant savo pečių tarsi neoninę iškabą. Ką gi, ji kėlė jam nerimą, nors nežinojo, kodėl ir kaip. Ir akivaizdu, kad jis neturi galimybės tuo rūpintis.

Džo atsisėdo į krėslą ir, remdamasis ilgomis kojomis, mėgino rasti patogią padėtį. Jis žiūrėjo į mėnulio neapšviestą naktį ir mėgino užmigti, vengdamas šmėklų savo lovoje ir stengdamasis negalvoti apie pasiklydusią nepatiklių akių moterį, turinčią savų vaiduoklių.

*Kiekvienas gyvenimas žada lietu.
Bet po lietaus nušvinta vaivorykštė. Tik reikia
kantriai palaukti, kad ją pamatytum.*

Marchet Butler nuotr.

KAREN WHITE (Karen Vait, g. 1964) – amerikietė, „New York Times“ bestselerių autorė, parašiusi daugiau kaip trisdešimt knygų. Vienuolika jų, išverstų į lietuvių kalbą, skaitytojai jau atrado ir pamėgo, ypač naujo ciklo „Trado gatvė“ romanus. „Po lietaus“ – dvylikta autorės knyga lietuvių kalba. Tai romano „Sugrįžimas namo“ tęsinys, pakviesiantis skaitytojus vėl pasisvečiuoti magiškajame Voltono miestelyje.

Kai fotografė Suzana, pastūmėta nuojautos, netikėtai išlipa iš autobuso nežinomoje vietovėje, ji supranta rizikuojanti prarasti viską, kas jai brangu, ką tiek laiko kūrė ir saugojo. Moteris įsitikinusi – ji čia neužsibus, apsistos trumpam ir bandys pasislėpti nuo ją besivejančių praeities šešėlių.

Tačiau Voltono – miestelio, kuriame visi pažįsta vieni kitus, – gyventojai, regis, deda visas pastangas, kad Suzana pasijustų lyg namuose, ir fotografei tampa vis sunkiau atsispirti darnios bendruomenės ir mero Džo Vornerio, vieno auginančio šešis nuostabius vaikus, žavesiui. Deja, Suzana negali sau leisti pasilikti, net jei pagaliau rado vietą, kurioje jaučiasi sava. Nes kai kas jos ieško – tas, kuris nesustos, kol nebus sugriautas jaunos moters gyvenimas...

„Po lietaus“ – romantiškas, paslaptimis apgaubtas pasakojimas, primenantis, kad kiekviena kelionė, net ir pati sunkiausia, galiausiai parveda namo. Juk gyvenimas be lietaus – lyg saulėta diena be pavėsio.

ISBN 978-609-466-758-9

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt